

Η συναυλία

The concert

Τα παιδιά στο σχολικό γελούσαν με το πουκάμισο του οδηγού.

The children in the school bus were laughing at the driver's shirt.

«Κοίτα τι φοράει, ροζ πουκάμισο!» έλεγαν. «Σαν μαλλί της γριας είναι.»

“Look what he’s wearing, a pink shirt!” they said. “It’s like cotton candy.”

«Όχι, σαν τσιχλόφουσκα.»

“No, it’s like a bubble gum.”

Μιλούσαν και γελούσαν δυνατά αλλά ο οδηγός δεν έδινε καμία σημασία.

They were laughing and speaking loudly but the driver was not paying attention.

Άλλωστε, ποτέ δεν πρόσεχε τι γινόταν μέσα στο σχολικό.

Besides, he was never paying attention to what was happening in the school bus.

Οδηγούσε με ολύμπια ηρεμία στη χαοτική πόλη,

He was driving in the chaotic city with Olympian calm,

δεν κόρναρε, δεν έβριζε και δεν μιλούσε ποτέ σε κανέναν.

was not honking the horn, not swearing and was never talking to anyone.

Μουσική δεν άκουγε ποτέ. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στο δρόμο

He was never listening to music. His eyes were fixed on the road

και ούτε καν χαιρετούσε τα παιδιά που έμπαιναν και που έβγαιναν.

and was not even greeting the kids who were getting in and off.

Ήταν νέος, γύρω στα τριάντα,

He was young, around thirty years old,

αλλά τα ρούχα του τον έκαναν να φαίνεται μεγαλύτερος.

but his clothes made him look older.

Φορούσε ένα μπλε παντελόνι με τσάκιση.

He was wearing blue pants with a crease.

Από πάνω, συνήθως άσπρο ή γαλάζιο πουκάμισο και τώρα ροζ.

On top, usually a white or blue shirt and now a pink one.

Δύο κορίτσια, η Μυρτώ και η Βέρα,

Two girls, Mirto and Vera,

μιλούσαν για μια συναυλία που θα γινόταν αύριο.

were talking about a concert that would take place the following day.

«Πρέπει να έρθεις σου λέω, είναι φανταστικοί!» είπε η Βέρα.

“Listen, you have to come, they are fantastic!” said Vera.

«Τους έχει δει ο ξάδερφός μου.» «Πού παίζουν;» ρώτησε η Μυρτώ.

“My cousin has seen them (live.)” “Where are they playing?” asked Mirto.

«Να, κοίτα.» Η Μυρτώ κοίταξε το κινητό της Βέρας:

“There, take a look.” Mirto looked at Vera’s mobile phone.

‘Σάββατο, 12 Μαρτίου, βραδιά αφρικάνικων κρουστών

“African percussion night on Saturday March 12

με τον Adegoke Niang και τους μαθητές του στο Asante.

with Adegoke Niang and his students. Venue: Asante.

Ωρα: 10:00 μ.μ. Είσοδος: 10 ευρώ’, διάβασε.

At 10 p.m. Entrance: 10 euros’, she read.

Δεν υπήρχε φωτογραφία του συγκροτήματος.

There was no photo of the band.

Το Σάββατο το βράδυ, το Asante ήταν γεμάτο.

On Saturday night, Asante was full of people.

Όταν βγήκε το συγκρότημα στη σκηνή,

When the band came on stage,

η Βέρα και η Μυρτώ παραλίγο να πέσουν από την καρέκλα τους:

Vera and Mirto almost fell from their chair:

πάνω στη σκηνή μαζί με άλλα πέντε άτομα,

on the stage with five people

ήταν ο οδηγός του σχολικού και έπαιζε ξυλόφωνο.

was the school driver and was playing xylophone.

Χωρίς το ροζ πουκάμισο, με ένα μαύρο μπλουζάκι και ένα τζιν,

Without the pink shirt, with a black t-shirt and jeans

έπαιζε ξέφρενους ρυθμούς και κουνιόταν ολόκληρος.

he was playing wild rhythms and was shaking all his body.

Όταν τέλειωσε η μουσική, η Βέρα και η Μυρτώ πήγαν να τον δουν.

When the music ended, Vera and Mirto went to see him.

«Εσείς δεν είστε ο οδηγός του σχολικού;» τον ρώτησαν.

“Aren’t you the school bus driver?” they asked him.

«Ναι, εγώ είμαι.» «Παίζετε πολύ ωραία!» «Ευχαριστώ.»

“Yes, it’s me.” “Your music is very nice (you play very nice).” “Thank you.”

Ο οδηγός χαμογελούσε.

The driver was smiling.

Έδειχνε διαφορετικός από τον άνθρωπο που έβλεπαν κάθε μέρα.

He seemed very different than they man they used to see every day.

«Ωραίο μπλουζάκι» είπε η Βέρα. «Πιο ωραίο από το ροζ πουκάμισο,ε;»

“Nice t-shirt” said Vera. “Nicer than the pink shirt, right?”

Τα κορίτσια κοκκίνισαν.

The girls blushed.

«Ούτε εμένα μου αρέσει» είπε ο οδηγός «αλλά είναι το τελευταίο δώρο που μου έκανε η αδερφή μου

“I don’t like it either” said the driver “but it’s the last present my sister gave me

και το φοράω καμιά φορά γιατί μου τη θυμίζει.»

and I wear it sometimes because it reminds me of her.”

Από τότε, η Βέρα και η Μυρτώ χαιρετούσαν πάντα τον οδηγό.

Since then, Vera and Mirto were always greeting the driver.

Τις χαιρετούσε κι εκείνος και κάπου κάπου, τις κοιτούσε μέσα από τον καθρέφτη και τους χαμογελούσε.

He was greeting them too and from time to time, he was looking at them through the rear view mirror and was smiling to them.